

МАРТИН ТОШЕВ

ИЗБРАНИЦИ

chitanka.info

Един младеж влезе в кафенето. Косата му беше дълга, кестенява на цвят и спусната зад раменете. Очите му имаха искреността на диамант със синкав оттенък. Висок бе около метър и деветдесет, целият облечен в черно. На кръста му се поклащаше един доста дълъг меч, наречен Лауринггъм, а на ревера му имаше закачена сребърна фигурка на стрелец. Мъжът се казваше Даинолу, принц на седемте кралства и първи майстор на меча.

Сега бе тръгнал да пътешества в далечни земи, тъй като обичаше авантюристичния живот. Разбира се той не знаеше, че скоро ще тръгне по съвсем друга пътека.

Сега се бе отбил в едно интересно заведение наречено „Смелият Еднорог“.

Когато влезе, се насочи към най-отдалечената маса, седна и си поръча чаша топло кафе и един вкусен и пресен сандвич.

Докато чакаше бармана да донесе поръчката, който, да уточня, беше много услужлив, една прашинка влезе в окото му. Той се наведе и я изпъди, когато вдигна погледа си очите му се насочиха към входа на заведението.

Младата дама, която се появи, носеше зелена туника в комплект с панталон и кафяв колан със затъкната сребърна кама в него, косата ѝ бе зелена, дълга и на кичури. Беше стройна, с дълги крака и зашеметяващо красиво лице. Очите ѝ искряха с цвета на развълнуван бриз. Видя, че повечето маси бяха заети, и се насочи към ъгъла на заведението, където седеше принцът. Погледна го и се настани до него.

Барманът дойде с поръчката и Дану (както му викаха), поръча от същото за младата дама, след това се загледа в очите ѝ, които сякаш го поглъщаха. Тя като че ли се изчерви и той премести за малко погледа си. „Господи“ си каза той. Изглежда се бе влюбил.

— Добра среща — опита се да започне разговора принца, усмихвайки се.

— Добра среща — отвърна му тя.

В този момент дойде барманът и донесе поръчката, като прекъсна за миг разговора им.

И двамата се засмяха. Гласът ѝ нежен и отпускащ, като митична балада, написана от талантлив бард, се всмукваше като ехо в съзнанието му, отново и отново. Разговаряха може би пет-шест часа, за различни и дребни неща, почти не говореха за самите себе си и за

потеклото си. Жената се казваше Линулаин и както тя обясни за себе си, беше авантюристка, която искаше да опита от всичко в света, за да натрупа повече опит.

Малко по малко се умълчаха, потъвайки в успокояващия покой на присъствието на другия.

В това време принцът си мислеше: „Ех, колко е красива и интелигентна, дали ще имам шанс?“, а принцесата от кралство Тераел, което по територия беше поне седем пъти по-малко от това на Даинолу, имаше почти идентични мисли: „Колко е сладък, красив, интелигентен и забавен, ех да беше принц!“.

Съдбата като че ли винаги се намесваше в хорските дела и сплотяваше хората, за който после се пишеха легенди.

Тогава...

Трима измършавели и застрашителни типове влязоха в заведението. От тях се носеше силна миризма на сяра, а също и на нещо черно, мръсно. Огледаха се. В ръцете си държаха закривени мечове, които им придаваха хищнически вид. Насочиха се направо към тяхната маса, тогава единият каза:

— Това е принцесата, хванете я! — Другите двама изсъскаха озверяло и тръгнаха да изпълнят заповедта на водача си.

Принцът стана недоумявайки какво точно искат тези гадове от нея, извади своя меч Лаурингъм и зае позиция. Дългата му кестенява коса се развя, разкривайки благородните черти по лицето му, от които се плашеха всички приказни същества(или поне тези, който имаха наличие на ум в главите си) и каза:

— Аз съм принц Даинолу, първи майстор на меча и принц на Седемте кралства. Не доближавайте благородната дама!

Принцесата, като чу това, ахна. Тогава тримата хулигани нападнаха принца и той както се подразбира им разказа играта.

Принцесата загуби за момент съзнание и се понесе към прашните дъски на пода(това беше малко пресилено от нейна страна, но какво толкова да искаме, нали е принцеса), но принц Дану успя да я подхване, преди да падне и нежно я целуна по устните. Тя отвори очи и каза:

— О, принце мой, на моите мечти, ще ме приемеш ли за своя кралица?

Не знам какво точно е казал принцът, но когато посещавах вече Осемте кралства, случайно дочух, че Даинолу станал техен крал и освен това бил женен за една много красива зеленокоса дама, която приличаше на принцесата от кафенето Смелият Еднорог.

Февруари, 2000 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.